

De Sionsbende en de vazendief






VAZENDIEF



RIEN & ALBERT VAN DEN BERG

 **Vuurbaak**

Copyright © 2018 Uitgeverij De Vuurbaak, Hilversum

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5560 549 1

NUR 283/284/285

Omslagontwerp & illustraties: Pankra.com
Opmaak binnenwerk: Scriptura, Westbroek

www.vuurbaak.nl

Hoofdstuk 1

*In de theekoepel · Een nieuwe diersoort · Vakantieplannen ·
De inbraak in het dorp · Een gevaarlijke ontdekking*

‘Hé Wolf, kom eens uit dat dak! Je lijkt wel een aap! Straks kukel je naar beneden.’ Roos was een beetje ongeduldig. Ze zat met Emma en Kris in de theekoepel op de heuvel, midden in de bossen van het landgoed. Om hen heen stonden bomen in de mooiste herfstkleuren. Voor hen in de diepte lag het meer, als een spiegel zo glad, glanzend in de zon.

Ze hadden vakantie, de vier vrienden. Ze kenden elkaar van Wolfs oude school. Emma met haar lange blonde haar was de slimmerik van het viertal. Kris was met zijn zwarte haren en donkere haviksogen de onderzoeker van het stel. En dan was er de spontane wildebras Roos, alias ‘Roos-van-de-jurkje’, die er uitzag als een meisjemeisje, maar ondertussen...

Ze zouden een week lang bij Wolf logeren. Wolf was een lange slungel aan het worden, een bomenklimmer die altijd vol plannen zat – je kon het al zien aan zijn feloranje stormkuif. Die stond elke keer weer een andere kant op.

Wolf was met zijn ouders verhuisd naar een wel heel bijzondere plek: het oude klooster Sion. Nog maar kort geleden hadden daar echte monniken gewoond. Nu woonden er andere mensen, maar die leefden wel een beetje net zoals monniken: eenvoudig en rustig. Nieuw Sion, noemden ze het klooster nu. Alsof ze zeggen wilden: het is Sion, nog steeds, maar toch een beetje anders.

Nu zouden ze plannen maken wat ze deze week zouden doen, en Wolf wist daar een prachtige plek voor.

Recht tegenover de kloosterpoort liep een klein weggetje het bos in. Eigenlijk was het meer een platgetrapt paadje midden in een akker, waar de stoppels maïs nog boven de grond stonden. Bij het begin stond een bordje met 'verboden toegang'. Maar daar trok blijkbaar niemand zich wat van aan. En het weggetje, wist Wolf, leidde naar landgoed De Kranenkamp. Daar had vroeger een groot landhuis gestaan, dat er nu niet meer was. Alleen een paar gebouwen die vroeger bij het landhuis hoorden lagen er nog, midden in het bos: een boerderij, het koetshuis en het huis van de jachtopziener.

En de theekoepel dus, die hoog op de heuvel lag, boven de prachtige vijvers die tussen de bossen door slingerden. Het was een rond gebouwtje met lage muren, en een houten opbouw met een rieten dak. In het midden stond een tafeltje met vier stoelen. Eigenlijk voor kleine kinderen, maar nu ja: het ging nog net.

Die plek was door de vier vrienden als vergaderplaats gekozen. Hier waren ze heen gegaan om plannen te smeden voor de herfstvakantie. Een hele week zouden ze in het klooster Sion zijn. Wolf, die nooit kon stilzitten, was in de balken geklommen en hing nu in de nok naar beneden te kijken.

Het park was prachtig, en overal rook je de herfst, maar de vier vrienden vonden het ook een geheimzinnig bos. Het was alsof het verdwenen landhuis er eigenlijk nog een beetje stond, en toch ook weer niet. De sfeer van de villa hing er nog. Als je over de vijvers uitkeek, had je het gevoel dat je je maar hoefde om te draaien, of je zag de rijke familie in de tuin van het statige



gebouw zitten – maar als je omdraaide zag je niks. Ja, bomen. En nog meer bomen.

Plotseling liet Wolf zich uit de koepel vallen. Lenig landde hij op zijn voeten. Roos gaf een gil van schrik.

Kris grinnikte. ‘Had je niet even kunnen waarschuwen?’

Wolf trok een grimas. Zijn rode haar vlamde in de herfstzon. ‘Roos had me geroepen, toch?’

Roos trok een boos gezicht. ‘Ja, om naar beneden te komen. Niet om je te laten vallen.’

‘Maar jij zei dat ik een aap was,’ zei Wolf, die nog steeds half gebogen stond, in de houding waarin hij geland was. ‘Nou, en apen laten...’

‘Ik zei dat je wel een aap léék,’ onderbrak Roos zijn verhaal. Haar ogen begonnen te twinkelen. ‘Nog steeds trouwens, je staat voorover, je mond hangt half open en je kijkt niet al te snugger. Ja echt, je lijkt precies een aap!’

Zijn drie vrienden barstten in lachen uit.

‘Een aapwolf dus,’ zei Kris. ‘Hm. Een aapwolf. Daar heb ik nog nooit van gehoord. Interessant, man. Misschien ben je wel een hele nieuwe diersoort!’

Emma grinnikte, maar ze vond ook dat het tijd was om Wolf een beetje in bescherming te nemen tegen de plagerijen. ‘Geenog geklierd, jongens. We zijn hier om plannen te maken. Wolf, wat gaan we doen deze vakantie?’

‘Waarom ik?’ vroeg Wolf.

‘Jij woont hier,’ zei Emma. Maar ze wisten allemaal dat Wolf gewoon *altijd* degene was die de plannen bedacht.

Wolf probeerde na te denken maar het lukte niet echt. Na een tijdje schudde hij zijn hoofd, en zei: ‘Ik moet even op mijn nadenkplek gaan zitten.’

Zijn vrienden keken hem vragend aan. Voordat ze het wisten was Wolf alweer in de balken geklommen, en in een mum van tijd hing hij opnieuw in de nok van de theekoepel.

‘Moeten we trouwens nog een naam hebben?’ vroeg hij uit de hoogte.

‘Hoezo?’ vroeg Kris.

‘Nou, onze vriendenclub. We hebben helemaal geen naam...’

Daar hadden de andere drie nog nooit over nagedacht. Maar misschien was het wel een goed plan. Ze waren tenslotte een échte club, ze waren onafscheidelijk, altijd bij elkaar. Ze pasten ook goed bij elkaar. Ze vulden elkaar aan.

‘De Vier Vriendenclub,’ stelde Kris voor.

Maar de meiden trokken allebei tegelijk hun neus op.

‘De theekoepelclub,’ zei Roos toen.

‘We zijn geen dameskransje,’ klonk het vanuit het dak.

Ze probeerden nog een paar namen, maar de goeie zat er niet bij. Er viel een stilte.

Kris floot tussen zijn tanden, en onmiddellijk stak Tasja haar kop om de hoek van de ingang van de theekoepel. Tasja was de herdershond van Wolf. Een sneeuwwitte hond, die wel een beetje aan een poolwolf deed denken, vond Kris – maar Tasja was liever. Hij haalde het sterke dier aan dat zich gewillig liet knuffelen.

Toen ineens liet Wolf zich weer uit het dak vallen. Kris, die helemaal in Tasja’s warme vacht was gekropen, schrok zich te pletter, de hond stoof een paar passen achteruit en Roos gilte weer.

Emma schudde haar hoofd. ‘Je kunt het ook niet laten, hè,’ zei ze. Maar aan de pretlichtjes in haar ogen kon je merken dat ze het eigenlijk wel tof vond dat Wolf zich nooit iets aantrok van wat andere mensen vonden. Wolf was Wolf, en daarom was het bij hem in de buurt zelden saai.

‘Ik weet het!’ zei Wolf. Zijn ogen glinsterden.

Tasja, die inmiddels van de schrik bekomen was, kwam naar haar baasje toelopen. Wolf knielde bij de grote witte hond neer en sloeg een arm om haar hals.

‘Nou,’ zei Roos ongeduldig, ‘wat weet je dan?’

Wolf ging weer staan. Een beetje plechtig zei hij: ‘We gaan een landkaart maken.’

‘Een landkaart?’ zei Kris.

‘Een landkaart?’ papegaaide Roos. ‘Bestaat er nog geen kaart van deze omgeving dan?’

‘Natuurlijk wel,’ zei Wolf. ‘Maar die zijn saai. Volwassen

mensen vergeten altijd de leuke dingen erop te zetten.’

‘Zoals wat dan?’ vroeg Roos opnieuw.

‘Klimbomen,’ zei Wolf. ‘Die staan er nooit op.’

Kris snapte ineens wat Wolf bedoelde. ‘En plekken waar je mooie paddestoelen kunt vinden.’

‘Plekken van geheime hutten,’ zei Wolf.

‘En plekken waar je over de sloot kunt springen,’ vulde Roos geestdriftig aan. ‘Of erdoorheen lopen.’ Typisch Roos.

Emma zat ondertussen stil in een hoekje. Ze had haar mobieltje voor zich. Ze was iets aan het opzoeken. ‘Hè, jongens!’ riep ze opeens. Iets in haar stem gaf de anderen het gevoel dat ze iets spannends had ontdekt. ‘Ik was een kaart van de omgeving aan het opzoeken...’

‘Slim,’ zei Kris. ‘Dan kunnen we er een kopietje van maken en daar de mooie plekken op intekenen.’

‘Dat is nooit groot genoeg,’ zei Wolf, ‘we moeten hem natekenen op een heleboel vellen papier en die aan elkaar plakken...’

Emma reageerde niet. ‘En toen zag ik... dit.’ Ze hield haar vrienden het scherm voor. Ze gingen met z’n vieren op de bankjes van het theehuis zitten.

Inbreker ontsnapt aan politie, lazen ze op de website van RTV Oost.

Wolf zuchtte. ‘Nou en,’ zei hij, ‘Er ontsnappen zo vaak inbrekers.’

‘Beter kijken, Wolf,’ antwoordde Emma, een beetje streng.

Toen zag Wolf dat de inbraak nog maar net die middag gepleegd was, in Wesepe, het dorp dat vlak bij landgoed De Kranenkamp lag, nog geen drie kilometer verderop! Een inbreker was de oude kerk van het dorp binnengedrongen. Daar had hij twee heel grote vazen van Chinees porselein willen stelen, die ooit bezit waren geweest van de middeleeuwse ridder Unico Ripperda, die in de kerk begraven lag. Maar hij was betrapt door de koster, en net voor de politie bij de kerk was aangekomen, was hij gevlucht. Eén vaas had hij meegenomen, de andere had hij moeten achterlaten.

RTV Oost citeerde ene Peter Dullaert, een antiquair uit de buurt. ‘De dief heeft niet zo veel aan die ene vaas,’ wist Dullaert

te vertellen. ‘Het unieke van deze antieke vazen was, dat ze er allebei nog waren. Samen zijn ze een vermogen waard, duizenden euro’s, maar eentje apart is veel minder waardevol.’

Aan het einde van het stuk kwam de politie aan het woord. De koster had de dief gezien, maar alleen van achteren. Er was dus een signalement, maar dat stelde niet veel voor: de dief was een lange, magere man, met dunne vingers en een lange, wat sjofele, oude jas aan. Dat was alles.

‘Waarom zetten ze dat er nou bij?’ vroeg Wolf zich af. ‘Zo’n vage beschrijving van die gast, dat heeft toch helemaal geen zin?’

Roos viel hem bij. ‘Die vent is allang weg! Die zien we nooit meer terug! Hij is die vaas allang ergens aan het verkopen.’

‘En dan koopt hij er drugs van,’ zei Kris. ‘Of drank.’

Emma zei niets. Wolf keek haar aan. De vier vrienden waren al vanaf de kleuterschool klasgenoten, en nu zaten ze in groep acht. Ze kenden elkaar van haver tot gort. Emma wikkelde met haar wijsvinger een lange lok van haar blonde haar in een pijpenkrul. Wolf wist wat dat betekende: ze had zo haar eigen gedachten bij dit nieuwsbericht van RTV Oost.

‘Emma?’ vroeg Wolf.

Ze keek hem peinzend aan.

‘Denk eens hardop, alsjeblieft?’

Emma tuitte haar lippen. ‘Nou...’ zei ze, ‘ik weet het niet... maar...’

‘Em!’ zei Roos ongeduldig.

Emma schudde even met haar hoofd, alsof ze al haar gedachten even op de goede plek wilde laten rammelen. Toen zei ze: ‘Het plan van die vent is dus eigenlijk mislukt. Hij wilde beide vazen stelen, dan had hij veel geld kunnen verdienen. Nu heeft ’ie er maar eentje, en dat zint hem voor geen meter.’

‘Ja, nou en?’ antwoordde Roos, die niet zo goed begreep waar Emma heen wilde.

Maar Kris begreep het al wel. ‘Jij denkt dat die kerel nog een keer terugkomt.’

‘Sterker nog,’ zei Emma, ‘ik denk dat hij zich hier in de buurt verstoppt houdt.’

‘Zodat hij binnenkort de andere vaas ook kan stelen,’ knikte Kris.

‘Dat zal toch niet,’ zei Roos. ‘Die vent is echt al kilometers weg. En die ene vaas is dan misschien lang niet zo duur als twee vazen samen, maar hij brengt ook altijd nog best veel geld op. Misschien dan een paar honderd euro, in plaats van een paar duizend. Maar dat is toch lang niet slecht voor een inbraak?’

‘Denk na,’ zei Emma. ‘De politie geeft alleen een signalement als we die vent nog kunnen tegenkomen, toch? Anders heeft het niet zoveel zin.’

De anderen knikten. Daar zat wat in.

‘Maar dat is superstom!’ zei Wolf. ‘Dan moet hij dus in de buurt ergens logeren of zo, terwijl de politie aan iedereen heeft verteld hoe hij eruitziet! Dat is toch veel te link voor hem? Waar zou hij zich zo lang moeten verstoppen?’

Emma zei niets. Ze keek om zich heen.

Ineens voelden de anderen een koude rilling over hun rug lopen. Iedereen keek nu een beetje stiekem rond.

‘Je bedoelt...’ zei Wolf, ‘dat hij hier in ons bos...’

Emma knikte. ‘Het is een heel groot bos, zei je toch? Er zijn vast goede verstopplekken te vinden. Hij kan hier best een paar dagen zijn kans afwachten, en misschien zelfs wel af en toe bij de kerk kijken. En als hij zijn kans schoon ziet...’

‘Dan steelt hij de andere vaas ook,’ zei Wolf.

‘Jongens, écht,’ zei Roos. ‘Iedereen let nu toch hartstikke goed op die andere vaas! Kansloos verhaal dit!’

Kris schudde zijn hoofd. ‘Iedereen denkt dat die gast ’m gesmeerd is. En ze verwachten zéker niet dat hij al heel snel nóg een keer zal willen inbreken. Twee keer, op dezelfde plek, binnen een paar dagen. Daar rekent niemand op. En juist omdat niemand daar rekening mee houdt, let niemand goed op. En als niemand goed oplet...’

‘Heeft hij een kans,’ vulde Wolf aan.

‘Nou, oké dan,’ zuchtte Roos. ‘Jullie zullen wel gelijk hebben. Maar ondertussen heb ik razende honger gekregen. Gaan jullie mee terug naar Sion?’

Ze wachtte het antwoord niet af, en stond op.

Toen werd ze lijkleek, en dook plotseling naar beneden, weg achter het muurtje van de theekoepel.

‘Wat is er met jou...’ begon Wolf.

Maar Roos legde trillend haar vinger op haar lippen. Toen fluisterde ze: ‘Daar loopt hij...’

Voorzichtig en muisstil staken de vier vrienden nu hun hoofden boven het muurtje, en keken in de richting die Roos had geweest. Daar, in de diepte, met zijn handen in de zakken van een wat sjofele, oude jas, liep een lange, magere man...